

Pokús sa opraviť chybu premiestnením jednej zápalky, a to tak, aby vznikla správna rovnosť (nie nerovnica).

Z 11 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $XI - V = IV$

Z 11 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $X + V = IV$

Z 10 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $L + L = L$

Z 12 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $VI = IV - III$

Zo 14 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $XIV - V = XX$

Z 11 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $IX - IX = V$

Z 12 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $X = VIII - II$

Zo 7 zápaličiek je zostavená nasledujúca rovnica: $VII = I$

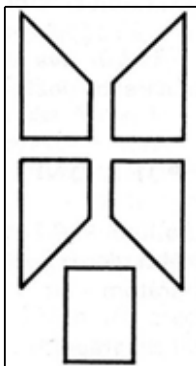
Ako si zapamätať rímske číslice? Napríklad pomocou vety:

Lapal Cyril Doma Muchy

L=50 C=100

D=500

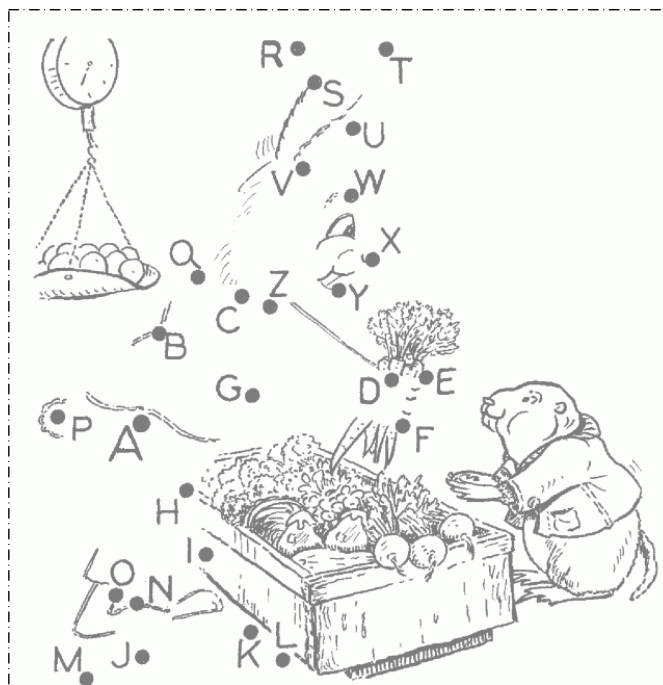
M=1 000

Z piatich častí

utvor písmeno **E**.

Pospájaj

Gusto, čo si nakreslil?

- Kravu, ktorá žerie trávu a ďatelinu.
- A kde je ta tráva a ďatelina? - pýta sa pani učiteľka.
- Krava ju zožrala.
- A kde je tá krava?
- Odišla, lebo už všetko zožrala.

=====

- Vo väzení si väzeň ťažko prekopáva tunel zo svojej cely. Po mesiacoch úmornej práce sa dostane k ďalšej stene. Zaklope na ňu a pýta sa:
- Chceš mi pomôcť? Utečieme spolu.
 - Ja nemôžem - ozve sa hlas spoza steny.
 - Prečo?
 - Ja som dozorca.

Vydáva

Gréckokatolícka cirkev

Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

internet: www.grkat-sekcoy.sk

e-mail: presov.sekcoy@grkatpo.sk

tel.: 051/7725 540

tlač: A-media, sro., Reimanova 8, Prešov

Len pre vnútornú potrebu

Dobrovoľný príspevok: 3 sk

Neprešlo jazykovou úpravou

III. R O Č N Í K

† Farský list

Číslo 20 28. september 2008

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

List Efezanom

V úvodnej časti vďakuvzdávania (1, 3-23), vo veršoch 1,3-14 používa jazyk podobný liturgickému, aký je častý v židovských

požehnaníach. Pavol tu chváli úlohu Krista a kresťanov v Božom pláne.

V 2. a 3. kapitole Pavol vysvetľuje, ako tento plán zmenil hriešnikov vo svätých, duchovne mŕtvych v duchovne živých. V 2,11-22 lyricky opisuje, ako Božia milosť zasiahla aj pohanov.

V 3,13-19 obetuje Pavol svoje väznenie a svoje modlitby za kresťanov, aby pochopili Kristovu lásku. Túto časť končí doxológiou 3,20-21.

Časť 4, 1 - 6,20 sa na rozdiel od predchádzajúcej, indikatívnej, čiže oznamovacej, nazýva imperatívnou, lebo v nej použil 36 slovies v rozkazovacom tvare, imperatívne. V 1,4 Pavol hovoril, že Boh si "nás" vyvolil v Kristovi ešte pred stvorením sveta, aby sme boli svätí. V 4,1 začína hovoriť o podmienkach života hodného tohto povolania. V 4,4-6 vymenúva sedem druhov jednoty v kresťanskom živote. V 4,7-12 hovorí Pavol o rozličných daroch vyliatych na kresťanov, aby mohli budovať Kristovo telo, ktoré tvoria apoštoli, proroci, evanjelisti, pastieri a učители.

Keď sa o týchto daroch diskutovalo v I Kor 12,

znamenal rozdelenie kresťanov. Tu Pavol hovorí, že pomáhajú "svätým" dospieť k jednote viery a poznania, a tak vstať do toho, ktorý je hlavou, do Krista.

V Ef 5,21-6,9 hovorí Pavol o kresťanskom živote terminológiou domácnosti a jej usporiadania: ženy/muži; deti/otcovia; sluhovia/páni. Tí prví sú podriadení tým druhým. Ide o vzorec podriadenosti, poslušnosti na jednej strane a záväzku na strane druhej. V porovnaní s Kol 3,18 - 4,1 je pasáž v Ef o tretinu dlhšia a sú medzi nimi zaujímavé rozdiely. Úvodná časť Ef 5,21 začína poučením o vzájomnej podriadenosti, aj mužov ženám a žien mužom. Tým radikálnejšie modifikuje zaužívaný poriadok, než to robí list Kol. Ef 5,25-27 poznačuje lyrický jazyk pripomínajúci hymnus. Zaujímavá je paralela 5,31 = Gen 2,24. V porovnaní s listom Kol sú zmeny aj vo vzťahu sluhu a majstra. Podľa Ef pán nemá byť len nestranný v prístupe k sluhom, ale sa nemá ani vyhrážať a má pamätať, že hlavou všetkých pánov je Pán, ktorý je v nebi a nenadŕža nikomu. Radikálne požiadavky evanjelia sa kladú na tých, ktorí majú autoritu a moc.

Obrazná reč o výzbroji a zbraniach umocňuje záverečnú exhortáciu o Božích bojovníkoch a o boji s mocnosťami temného sveta (6,10-20).

Adresáti tohto listu sú obyvatelia Efezu, slávneho gréckeho mesta na západnom pobreží Malej Ázie. Od r. 133 pred Kr. sa Efez stal hlavným mestom rímskej provincie Ázie. Zbiehali sa tu obchodné cesty, rôzne civilizácie Východu a Západu, a tak sa mesto stalo hospodárskym a kultúrnym strediskom. Žilo tu zmiešané obyvateľstvo, prevažne Gréci, príslušníci maloázijských národov a Židia. V tej dobe mesto zaberalo rozľahlé územie a počet jeho obyvateľov mohol dosahovať okolo tristo tisíc. Odhaduje sa, že veľké divadlo uprostred mesta malo kapacitu 25 000 osôb.

Veľký blahobyt mesta, orientálna a grécka nemravnosť, podporovaná kultom efezskej Artemidy (Diany), výrazne poznačovali židovskú komunitu i neskoršie pôsobenie apoštola Pavla v tomto meste, ktorý sa v Efeze zastavil na konci druhej misijnej cesty (asi r. 52). Položil tu prvé základy kresťanskej obce a zanechal tu manželov Akvilu a Prisku, aby pokračovali v ohlasovaní evanjelia (porov. Sk 18, 18-21).

Počas Pavlovej tretej misijnej cesty sa Efez stal strediskom jeho misionárskej činnosti. Pobudol tu viac než dva roky (porov. Sk 19, 8.10). Pavla priťahoval strategický význam tohto obchodného, politického a náboženského centra. Svoje ohlasovanie začal v synagóge, neskoršie v Tyranovej škole.

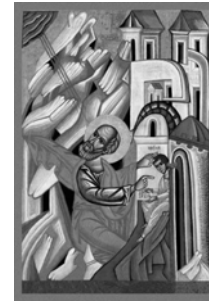
Z Efezu si urobil základňu pre evanjelizáciu celej provincie Ázia.

Rozšírenie kresťanstva, ktoré odmietalo synkretizmus, začalo vyvolávať v oficiálnych kruhoch nepokoj. Kresťanstvo začínalo potláčať magické kulty, ktoré mali v Efeze živnú pôdu (porov. Sk 19, 13n – jeden druh magickej formuly sa nazýval Efesia grammata), ale tiež útočilo na uctievanie Artemidy (porov. Sk 19, 27) a poškodzovalo obchod s kultovými predmetmi, ktorý bol jedným zo zdrojov prosperity Efezu. Preto prišlo k nepokoju, ktoré opisujú Sk 19.

Počas Pavlovho pobytu v Efeze sa kresťanstvo rozšírilo do Kolos a ďalších miest. Tu napísal Pavol aj Prvý list Korintňanom, pravdepodobne aj list Galaťanom a Filipianom. J. Heriban píše, že ľahostajnosť pohanov, nepriateľstvo Židov (porov. Sk 19, 13n) a najmä silne zakorenený kult Artemidy (Diany) boli veľkou prekážkou evanjelizácie v Efeze. Preto apoštol musí odtiaľ odísť (porov. Sk 19, 23-20,1). Keď sa vracal z tretej misijnej cesty do Jeruzalema, v Efeze sa ani nezastavil. Len v Miléte sa rozlúčil s predstavenými efezskej cirkvi (porov. Sk 20, 15-38).

Neskôr Pavol do múdro organizovaného prvokresťanského spoločenstva v Efeze posla Timoteja, aby ho riadil (1 Tim 1,3).

Pre deti a všetky

Proroci, Eliáš

Ťažké to bolo s vyvoleným Božím ľudom. Národ, nezriedka na čele s kráľom, bol často neverný svojmu Bohu. Uctieval si pohanských bohov a zároveň si osvojoval hriechne skutky okolitých národov. Boh však ostáva verný svojim prísľubom. Preto vzbudzuje v národe mužov, ktorí napomínajú ľud k náprave života. Voláme ich proroci. Oznamovali aj Božie zámery, ktoré sa na svoj čas splnili.

V časoch vlády izraelského kráľa Achaba (875-853 pred nar. Krista) pôsobil prorok Eliáš. Mnohí z Izraela vtedy odpadli o viery otcov, alebo v nej pokulhávali. Na svedomí to mal Achab s manželkou Jezábel. Bolo treba, aby prišiel Boží zásah. Boh posla proroka Eliáša, aby oznámil Achabovi trest. V krajine nebude pršať. No za celý čas, čo nepršalo, kráľ číhal na život Eliáša. Jeho robil zodpovedným za veľké sucho. Sám však, a podobne aj národ, ďalej urážal Boha modlárstvom. V krajine nastal hrozny hlad. Boh znova oslovil Eliáša, ktorý sa cez všetok ten čas skrýval: Chod', ukáž sa Achabovi, potom dám dažďa na zem! A Eliáš išiel. Šiel splniť úlohu Pánovho proroka – ohlásiť Božiu pravdu, ale aj svedčiť o Božej vôli.

Eliáš dáva Achabovi zvláštnu ponuku: vyskúšať, kde je Boh. Na čej strane. Žiada, aby sa ľud zhromaždil na vrchu Karmel. Treba, aby sa rozhodol. Kráľ i ľud. Nedá sa slúžiť aj Bohu aj modlám.

A návrh? Budú „súťažiť“ Baalovi proroci s Eliášom. Kto vymodlí oheň stravujúci obeť, ten sa osvedčí ako pravý prorok a predstaví tak aj pravého Boha. Eliáš riskuje všetko. Ak prehrá, stratí život, nárok na pravdu a skončí ako klamár a zločinec.

Ale on verí Bohu.

Proroci a kňazi Baala pripravili oltár, obetného býčka a prosili od rána do večera svojho boha, aby zapálil obeť, ale ich „nepočul“. Eliáš ich posmeľoval, aby kričali „hlasnejšie“. „Možno je zamestnaný, alebo odcestoval, alebo azda spí, nech sa zobudí“. – tak sa im posmieval. Ale nik sa neozaľ. Potom pripravil obeť Eliáš a modlil sa: „Pane, Bože Abraháma, Izáka a Izraela, dnes nech sa dokáže, že ty si Boh v Izraeli, ja som však tvoj služobník a že som toto všetko urobil na tvoje slovo! Vyslyš ma, Pane, vyslyš, nech sa tento ľud dozvie, že ty si Pán, Boh, a ty obrátiš ich srdce naspäť!“ (1 Kr 18, 36-7). V tom spadol oheň Pánov a strávil obeť i oltár. Keď to ľud videl, padol na tvár a hovoril: „Pán je Boh! Pán je Boh!“

Eliáš bol poslaný, aby volal ľud k návratu k Bohu. Takáto úloha bola životnou náplňou aj Jána Krstiteľa. On bol ten, ktorý pôsobil duchom a mocou Eliášovou, čiže Božou, lebo meno Eliáš znamená: Boh je mojou mocou.

Boh cez každého z nás chce privádzať tých druhých k sebe. Bude to môcť robiť aj cezo mňa, ak ľudia okolo seba budem mať rád. Ja som Pán, Boh tvoj! Nebudeš mať iných bohov okrem mňa, aby si sa im klaňal.

Zapamätaj si

1. Kto boli proroci?
Boží muži. Svedkovia Božej vôle a pravdy. Utvrdovali ľud v pravej viere.
2. Čo znamená meno Eliáš?
Boh je mojou mocou.
3. Na ktorom vrchu Boh ukázal svoju moc prostredníctvom Eliáša?
Na Karmeli.
4. Ktorá postava Biblie je veľmi blízka Eliášovi?
Ján Krstiteľ.

KATECHÉZA

Čo je to ezoterika?

Pôvodný význam tohto slova znamená tajnú náuku pre zasvätených, ktorá slúži k získaniu zdravia, šťastia, sebapoznania a k sebazdokonaleniu a v konečnom dôsledku ku spásu. V skutočnosti je to množstvo synkretických prúdov, ktoré sa tiahnu naprieč dejinami paralelne s veľkými náboženstvami. Nejedná sa o nejaké náboženstvo, ale o systém, ktorý chce byť alternatívou pre existujúce náboženstvá, ale bez nejakých štruktúrnych a dogmatických obmedzení. V podstate je to parazit, ktorý sa priživuje a čerpá isté prvky z náboženstva dominujúceho v tej - ktorej dobe alebo krajine. V našom prípade ide o kresťanstvo.

Jeho stopy badať aj vo Svätom Písme a to dosť výrazne najmä v knihe Genezis pri opise udalostí v Raji. Treba si najprv uvedomiť, že táto časť Prvej knihy Mojžišovej bola napísaná v kňazských kruhoch v období po babylonskom zajatí okolo r. 570-450 pred Kristom. To znamená, že Židia mali skúsenosť s náboženskými prúdmi Mezopotámie, kde ezoterizmus bohato prekvital. Odrazilo sa to aj biblických témach, ktoré opisoval.

Strom poznania dobra a zla (v podstate „skúsenosť so všetkým“) – nespokojnosť človeka s tým poznaním, ktoré mu Boh dal – túžba byť ako boh na základe získania ukrytého poznania - diabol navádza človeka získať vlastnými silami „božské poznanie“ a neskôr aj nesmrteľnosť. Dôsledok ľudskej zvedavosti a nespokojnosti – strata osobného vzťahu s Bohom, strach, poznanie vlastnej ničotnosti, choroby, zatemnenie rozumu a oslabenie vôle – dedičný hriech.

Toto pokušenie je otvorené až do dnešných dní. Ponuka spásneho ezoterického poznania, ktoré by pomohlo zbožšteniu človeka môžeme v rozličných obmenách vidieť takmer vo všetkých vrstvách dejín. Spomeniem niektoré z nich:

- Egyptský ezoterizmus pestovaný najmä kňazmi,
 - v Gréckom prostredí Eleusínske mystériá (1500-500 po Kr),
 - v helénskom období Démétrine mystériá
 - iránske a fénické mystériá, thrácko-frýgické mystériá boha Sabazia (od 5. Stor. Po Kr),
 - Keltske náboženstvá, ktoré mali ezoterický charakter, Šamanizmus, v Rímskej ríši gnosticizmus, manicheizmus, hermetizmus, židovská Kabala, posolstvo Grálu
 - Slobodomurári, illumináti (ideovo je blízky Rotary klub), Rosikruciani (Rád červeného kríža), Alchymia,
 - Neognosticizmus v rozličných podobách, Teozofia, Antropozofia a nakoniec New Age, ideovo blízke je aj učenie Thailarda de Chardin

V dnešnej modernej dobe sa ezoterizmus neoslobodil od svojej minulosti a zahŕňa v sebe všetky tieto prúdy, ktoré postupom času do seba nabalil. Svedčia o tom u nás aj Festivaly ezoteriky. Len si pozrime, čo sa na týchto festivaloch ponúka. Energetické upírstvo, Numerológia, Budhizmus a zenbudhizmus, Chiromatia (veštenie z ruky), Relaxačná hudba, „Prírodná“ kozmetika, Aromaterapia.

Okrem toho sú na Slovensku predmetom ezoteriky aj: výklad snov, Reiky, Ufo, Akupunktúra, Reinkarnačná terapia, Ezoterická botanika, Mágia, Bojové umenia: Kung fu, Tai chi, Aikido, Jiu – jitsu, Magické obrazy, Pyramídy, Kyvadlá, Posolstvo Grálu, Horoskopy, Astrológia, Okultizmus, Hare Krišna, Joga, Vonné tyčinky a oleje, Filipínski liečiteľia, Karma, reinkarnácia, Eneagram, Masáže (čínske), a rôzne Meditácie a meditačné kruhy.

Spracoval o.MK.

List napísal Pavol za pomoci sekretára počas väzenia v Ríme (1,61-63) alebo v Cézarei (r.58-60), krátko po napísaní Listu Kolosanom.

Cirkev v Efeze sa spomína aj v knihe Zjavenia ako jedna zo siedmich cirkví, ktorým sú adresované výčitky (Zjv 1,11; 2, 1-7). V čase kristologických sporov boli v Efeze viaceré synodálne

zhromaždenia – najvýznamnejším z nich bol tretí ekumenický koncil v r. 431. Vtedy tam bola vyhlásená mariánska dogma o tom, že Panna Mária je Matkou Božou (Bohorodičkou).

Niekoľko stručných informácií o Liste Efezanom:

-patrí do skupiny Pavlových listov z väzenia;

-až od konca 2.storočia sa označuje názvom „List Efezanom“, ale výraz „v Efeze“ (1,1),

-označujúci adresátov, chýba v najstaršom papyrusovom rukopise (P46) zo začiatku 3. storočia obsahujúcom Pavlove listy, ako aj v niektorých dôležitejších majuskulových kódexoch (Vatikánskom a Sinajskom);

-v liste chýbajú bližšie informácie o adresátoch, konkrétne poukazy na miestne pomery a osobné pozdravy predstaviteľom cirkevnej obce; podľa 1,15 Pavol nepozná osobne adresátov; pravdepodobne nejde o spis pôvodne poslaný do Efezu;

-väčšina súčasných biblistov pokladá tento spis za Pavlov okružný list viacerým

kresťanským obciam, ktorým ho mal doručiť Tychikus (porov. 6,21);

-v úvodnom pozdrave po slove „svätým“ bola pravdepodobne medzera a do nej sa vpisoval názov miesta cirkevnej obce, ktorej mal byť tento okružný list doručený;

Podľa týchto vyjadrení by mohlo ísť o tzv. Pavlov „testament“, ktorého cieľom bolo ukázať univerzalizmus Božieho plánu spásy v Kristovi. Pavol chcel ukázať, že Božie prisľúbenia sa uskutočnili začlenením pohanov do Božieho ľudu, čiže Cirkvi. Môžeme povedať, že toto je ústredná téma listu a Pavol ju nazýva „tajomstvom“ (gr. mystérion). Pavol sám o sebe píše, ako on toto Kristovo tajomstvo poznal: „Ono v iných pokoleniach nebolo ľuďom známe tak, ako sa teraz v Duchu zjavilo jeho svätým apoštolom a prorokom: že pohanovia sú spoludedičmi, spoluúdmi a spoluúčastníkmi prisľúbenia v Kristovi Ježišovi skrze evanjelium“ (Ef 3,5-6).

Z týchto slov môžeme usudzovať, že Pavol tu podáva svoju teológiu o Kristovej Cirkvi a o živote kresťanov, pochádzajúcich najmä z pohanstva, v spoločenstve Cirkvi. A podáva tu aj náuku o základnej bunke Cirkvi – o manželstve a rodine.

Štruktúra textu a literárne aspekty Listu Efezanom

Ak chceme stručne hodnotiť základné obsahové línie Listu Efezanom, musíme konštatovať, že tento list sa formálne menej venuje konkrétnym sporným otázkam či pastoračným potrebám ako ostatné listy Nového zákona. No je uceleným vyhlásením večného zámeru s človekom v Kristovi realizovaného v Cirkvi (kapitola 1-3) a jeho praktických dôsledkov (kapitola 4-6).

Štýl tohto listu je slávnostný, miestami až hymnický a liturgický (porov. 1,3-14; 1,15-23, 2,14-18; 3,20-21). List má iba vonkajšiu formu listu (úvod a záver), z literárneho hľadiska sa podobá skôr reči alebo homílii.

List sa delí na dva oddiely, ako sme už naznačili: na teologický základ (1,3-3,21) a na parenetickú časť (4,1-6,20). Určujúcim predmetom oboch častí je otázka Cirkvi. Hymnické časti nachádzame v úvode prvej časti, ktorá sa začína chválospevom, velebiacim pôsobenie Božej spásy na veriacich a vo svete skrze Krista (1, 1-14). Chvála Božej moci uzatvára prvú časť listu (3,21).

V parenetickej časti prevládajú state katechetického rázu, patriace k literárnemu druhu katalógov nerestí a čností (porov. 4,1-6,

25,32) a rodinných pravidiel (5, 21-6,9) Pri čítaní listu Efezanom a Kolosanom sa nám vynára otázka o vzájomnom vzťahu týchto dvoch listov. Témy, stavba a myšlienkový sled sa v nich dotýkajú tak silno, že môžeme hovoriť o príbuznosti týchto listov.

Napr. keď ide o podobnosť výrazov a myšlienok: tretina slov listu Kolosanom sa vyskytuje v liste Efezanom a z celkového počtu 115 veršov listu Efezanom 73 sú slovné paralely s textom listu Kolosanom.

Podľa mienky viacerých biblistov List Efezanom závisí od Listu Kolosanom, rozvádza a spracúva jeho hlavné témy. Kým List Kolosanom vyzdvihuje osobu a dielo Ježiša Krista, List Efezanom sa venuje teológii Kristovej Cirkvi.

Vojtko upravil o. MK

1.október - sviatok Ochrany Presvätej Bohorodičky

Mesiac október, je Marianským mesiacom a práve v tomto čase je náš zrak upriamený na Presvätú Bohorodičku. Ona sa stala sprostredkovateľkou Božieho pokoja a bezpečia, ako o tom mnohokrát svedčia dejiny ľudstva. Z cirkevno-historického hľadiska je zaznamenaných viacero udalostí, ktoré sa pripisujú príhovoru Presvätej Bohorodičky. Jedna z nich hovorí o ochrane Presvätej Bohorodičky v meste Carihrad.

V Carihrade v roku 903 nepriateľské vojsko napadlo cisárske sídlo. Gréci, nachádzajúci sa v zúfalej situácii, sa obrátili na Presvätú Bohorodičku s úprimnou a vrúcnu prosbou o pomoc. Matka Božia si vypočula vrúcne prosby národa a viditeľným spôsobom im ukázala ochranu, ktorú nad nimi drží. Zjavila sa počas modlitieb vo Vlachernskom chráme, obklopená sv. anjelmi, prorokmi a apoštolmi. Modlila sa a v ruke držala svoj závoj na znak toho, že berie národ pod svoju ochranu a uchráni ho od nešťastia. Onedlho po zjavení gréckej vojská premohli útočníkov a vyhnali ich ďaleko od svojej vlasti. Na pamiatku tejto udalosti ustanovil carihradský patriarcha sviatok Ochrany Presvätej Bohorodičky (z knihy o. M. Čarný: „Život svätých“).

PREDSTAVUJEME UČITEĽOV CIRKVI

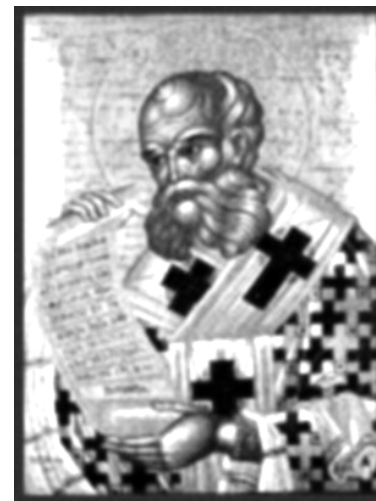
Sv. Atanáz – biskup a učiteľ cirkvi

Význam mena: nesmrteľný (gr.), vyhlásený v r. 1568 Pápežom Piom V

Sv. Atanáz sa narodil v Egypte, pravdepodobne v Alexandrii okolo roku 296 v kresťanskej rodine. Na jeho výchovu dbal muž menom Alexander, ktorý sa neskôr stal biskupom jeho rodného mesta. Rástol v múdrosti aj v čnosti. V roku 313 nahradil Alexander na patriarchálnom mieste Achillasa. O dva roky neskôr sv. Atanáz

čas v duchovnom uzobraní opáta, zakladateľa

Pravdepodobne už tu (Reč proti pohanom a O Asi v roku 319 sa stal začalo jeho úsilie potlačiť a arianizmu, bludu, ktorý Krista a rýchlo sa šírilo. V biskupa Alexandra na biskup bol už starý, Atanáz. Podal veľmi jasnú a Ježiša Krista. Tri roky po Atanáz sa stal namiesto

odišiel na púšť, aby strávil v spoločnosti sv. Antona, pustovníkov. napísal niektoré svoje spisy vtelení Slova). diakonom. V tom čase sa neúnavne bojoval proti popieral božstvo Ježiša roku 325 sprevádzal svojho koncile v Nicei. Keďže namiesto neho rečnil diakon pravdivú náuku o božstve koncile biskup zomrel. Sv. neho patriarchom v Alexandrii, hoci mal len okolo tridsať rokov a vzpierať sa tejto hodnosti. V januári 329 prijal biskupské svätenie.

Pretože naďalej kategoricky odmietal arianizmus, prenasledovali ho a číhali mu na život. V roku 335 musel odísť do vyhnanstva do Trevíru v Galii. Medzitým bludár Árius zomrel a Atanáz dostal roku 337 povolenie vrátiť sa na svoje biskupstvo. Potom ešte viackrát bol donútený odísť do vyhnanstva alebo sa skrývať. Bolo to najmä za cisára Konštantia, ktorý všemožne podporoval ariánov. Po jeho smrti sa Atanáz mohol vrátiť, avšak nie nadišlo.

V roku 362 totiž zvolal synodu biskupov do Alexandrie, ktorá vyslovila vernosť rozhodnutiam nicejského koncilu. Vtedajší cisár Julián Odpadlík zúril. Atanáz musel znovu preč. Po jeho smrti sa znova vrátil, avšak zanedlho ho cisár Valens chcel znovu odstrániť. Atanáz sa skrýval asi štyri mesiace. Alexandrijský ľud sa však búril a pohrozil povstaním, a tak cisár musel súhlasiť s jeho návratom. Posledných sedem rokov života prežil v pokoji. Napísal viacero spisov obranného charakteru a vysvetlenie svojich pobytov vo vyhnanstve. Dožil sa toho, že arianizmus začal upadať. Ešte v roku 350 bol skoro celý svet ariánsky, avšak koncom 4. storočia už opäť katolícky. Najväčšiu zásluhu na tom má práve sv. Atanáz. Napriek všetkým útrapám neustúpil od pravej viery. Zomrel 2. mája 373. Za svoj život a dielo bol poctený titulom Učiteľ Cirkvi.